

ÎN CĂUTAREA SUFLETULUI

de Corrado Malanga

(Supliment al articolului SUFLETUL TRANSCENDE ȘI EXTRATERESTRUL TRESARE)

29 iulie 2005

Introducere

În cercetările mele cu privire la existența extraterestrilor și a interferențelor acestora asupra ființelor umane, m-am avântat de multe ori în discursuri despre Suflet: Sufletul ar fi acel ceva pe care extraterestrii și-ar dori să-l aibă și pe care ar vrea să îl fure de la noi, dar pe care nu toate ființele umane îl posedă.

Cele mai importante familii de pe Terra, ai căror membri sunt lipsiți de Suflet, pentru a face și ei rost de niște Suflete de la extraterestrii, susțin proiectul acestora, proiect în care extraterestrii ar sustrage Sufletele ființelor umane, furnizând câteva și guvernatorilor lumii, pentru a trăi împreună, cu toții, o viață imortală.

Acest lucru, pe cât este de fantastic și incredibil, este exact ceea ce am scris în lucrările mele precedente, dar... îmi dau seama perfect de faptul că cele câteva rânduri pe care doar ce le-am scris mai sus mă fac să par ca fiind nebun de legat. Îmi este la fel de clar că aceste declarații pot fi folosite împotriva mea, pentru a putea să fiu interzis în întreaga galaxie.

Prima senzație este aceea de panică.

Aș vrea să comunic informații pe care le consider ca fiind importante, dar nu sunt sigur că această comunicare va reuși să ajungă la un bun final: aș putea fi interzis mâine dimineață pe motivul că aș fi un nebun furios.

Am o formare bazată pe studii galileene (de la Galileo - n.t.) și nu credeam că Platon este un personaj căruia ar trebui să i se acorde prea mare atenție: nimeni nu-mi vorbise foarte clar despre el pe durata studiilor mele, astfel că, l-am descoperit abia după mai bine de cinczeci de ani de viață. L-am descoperit din greșeală, pentru că hipnozele regresive efectuate pe răpiți conduc mereu într-o

singură direcție: la existența a ceva, pe care îl vom numi, în mod convențional, Suflet.

Eu, fiind ateu, mă poziționez într-un mod foarte rațional în fața componentei sufletești a ființei umane și credeam că o pot interpreta ca fiind un răspuns la un stimul de tip hipnotic, pe care poate chiar eu însumi, în mod inconștient, îl produceam în răpiți. Cu toate acestea, informațiile se acumulau în timpul cercetărilor, tot mai multe cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare săptămână, iar într-un final nu am mai putut să mă prefac, deoarece era evident că Sufletul, sau oricum am vrea să-l numim, există și se manifestă ca cel mai real lucru din univers. Am început să scriu ceva despre acest subiect, iar ufologii italieni s-au aruncat împotriva ideii de Suflet ca și când acesta ar fi cel mai mare dușman al lor.

Ideea cum că Sufletul ar fi ceva ce caracterizează o natură tipic umană, este clasică în anumite culturi, dar cultura științifică spune că Sufletul nu există: acesta nu se poate măsura, deci nu există, pe când Biserica spune că toți au Suflet și că aceștia trebuie să se afle în grația domnului (cu "d" mic - n.a.), care va avea grijă să clasifice și să-i ordoneze în buni și răi, conform criteriilor sale personale.

Eu nu înțelegeam prea multe din teologie, nu știam prea multe despre paranormal și nu înțelegeam prea multe din toate, poate și în legătură cu hipnoza regresivă, pe care o practicam de cel puțin 15 ani, dar, cu siguranță, știam foarte multe despre chimia organică. Lucram în cercetare de mai bine de 15 ani și fusesem respins la un concurs de profesor asociat: acest lucru îmi oferea garanția că sunt o persoană respectabilă și inteligentă. În plus, efectuasem toate testele psihologice importante, pentru a-mi verifica capacitatea de a relaționa cu exteriorul, iar rezultatul era că sunt o persoană extrem de abilă în sinteză și gândire. Deci, nu eram nici nebun, nici dezechilibrat, nici nu încercam să obțin atenție și mă aflam în fața unei realități pe care trebuia să o descriu și să o raportez altora, dar pentru a face asta trebuia să fiu și credibil, pentru că altfel nu aș fi făcut altceva decât să irosesc timpul cititorilor mei.

Între timp, grupurile ufologice italiene, și nu doar ele, spuneau că sunt un nebun incompetent.

CUN-ul, din care am ieșit după 30 și ceva de ani, lansase sentința că eram nebun.

CISU (Centrul Italian de Studii Ufologice), sprijinindu-se pe CICAP, confirmase sentința CUN-ului.

PARSEC-ul, grupul de studii despre fenomenele de răpire (fost grup CUN, acum independent? - n.a.), continua să susțină că un chimist nu poate înțelege nimic din răpirile extraterestre, deci, asta însemna că tot ce afirmam eu nu avea nicio valoare.

Între timp, alte grupuri ufologice încercau să fie neutre, afirmând fraze de genul "nu știm", "vom vedea", "viitorul ne va lămuri", "englezii au spus că

hipnozele nu folosesc la nimic", "Malanga face sex cu răpitele", "Malanga este comunist", "Malnga este gurul ufologiei italiene"...

Cititorul ar trebui să se pună pentru o clipă în locul meu.

Mă trezesc într-o dimineață și descopăr că pe internet se afirmă că sunt responsabil pentru diferite crize familiale, că am băgat lumea în spital, că i-am pus să ia Prozac... iar eu mă întreb cine poate spune toate aceste tâmpenii despre mine, ca apoi să descopăr că este vorba de aceiași ufologi italieni.

Bineînțeles, pe americani nu-i interesează ce se întâmplă în Italia, la fel cum fac și englezii și francezii, iar ufologii italieni, în mod ciudat și contrar intereselor lor, spun că eu sunt vinovat pentru problemele lor.

Eu am denunțat existența interferențelor extraterestre pe planeta noastră mai mult decât oricine altcineva în Italia și am examinat în mod științific probele acestei realități de decenii, am fost unicul care a efectuat analize pe filmarea Santilli (autopsia unui extraterestru, vă amintiți?), unicul care a efectuat analize asupra răpiților utilizând tehnici grafologice, primul care a studiat cu ajutorul graficii computerizate filmele cu OZN-uri, unicul care a mers la televiziune să se umilească pentru a-i apăra pe ufologii italieni, primul care a efectuat analize și studii supra testelor antice care vorbesc despre OZN-urile din India Antică, unicul din Europa, care, împreună cu Eltio Aselof, a studiat în mod științific cercurile din lanurile de grâu (*crop circle*) și unul dintre puținii care au rezistat presiunilor politico-militare.

Din toate aceste motive am ajuns până aici, dar trebuie încă să înțeleg pasul final, cel după care totul va fi fost spus și nu-mi va mai rămâne decât să mă pensionezez, pentru că altceva nu mai pot face: trebuie să încerc să ilustrez cât mai bine conceptul de Suflet, așa cum l-am simțit, ascultat, perceput eu în timpul hipnozelor regresive.

Era de datoria mea să fac asta, ca cititorii, fie ei răpiți sau nu, cu sau fără Suflet, să se poată confrunța cu afirmațiile mele și să încerce să privească în interiorul lor, într-un mod compatibil cu noile informații obținute.

Venise momentul să încetăm să mai vorbim despre alții (extraterestrii) și să începem să vorbim despre noi, despre Suflete.

SUFLETUL GEOMETRIC

Eu, având o bază de formare galileeană, așa cum am mai spus deja, cel puțin în ceea ce privește studiile și modul de gândire inițial, îmi dau seama că este extrem de dificil să-i povestești unui om de știință ceva în legătură cu Sufletul, deoarece pentru el Sufletul nu există, deoarece nu poate fi măsurat.

Iată un prim concept important: știința prevede că mai întâi trebuie să vezi lucrurile pentru a le putea măsura. Unde nu există măsură, nu există nici fenomen fizic. Dintr-un punct de vedere strict psihologic, omul de știință modern, prin această atitudine demonstrează că îi este frică să-și admită propriile limite. De fapt, un mod de a nu-ți recunoaște niciodată propriile limite este acela de a afirma că limitele nu există: prin urmare, metoda științifică nu are limite, și, dacă ceva nu se vede, asta se întâmplă nu pentru că noi am avea o vedere limitată, ci pentru că nu este nimic de văzut. Este fundamental să se observe că această atitudine a științei, bazată pe încrederea exclusivă în ea însăși, impune omului și gândirii sale o limită insurmontabilă, prin intermediul dogmei: limita dictată de propria orbire mentală.

E ca și cum am spune:

"Eu nu știu dacă sunt sau nu limitat. Poate că sunt, dar, dacă nu sunt, am mereu dreptate, iar dacă sunt limitat, nu-mi cunosc limitele. Deci, datorită faptului că ceea ce nu se cunoaște nu există, eu nu sunt limitat. Dar, dacă aș fi cu adevărat limitat, necunoscându-mi limitele, nu aș putea să-mi dau seama de limitările mele; și atunci, de ce să dau importanță limitărilor? Ar însemna să pierd timp cu ceva ce nu văd niciodată. Prin urmare, îmi voi concentra observațiile pe ceea ce văd și nu pierd timp cu ceea ce pentru mine oricum nu va exista niciodată."

Astfel, omul acceptă prezența propriilor limitări ca pe ceva imponderabil și insurmontabil, dar, deoarece această acceptare este un aspect negativ a percepției umane, iată că în psihicul omului de știință modern intervine disonanța cognitivă, care tinde să transforme negativitatea în pozitivitate. Iată că pentru credincios limitarea devine ceva prețios, acesta afirmând:

"Din fericire, Dumnezeu, în imensa sa înțelepciune, ne-a limitat, astfel încât noi să nu ne putem face rău singuri, făcând lucruri pe care apoi le-am putea regreta, cum ar fi să mâncăm fructul din copacul vieții."

Însă ecologul va spune că este bine că nu se cunosc toate legile fizicii, pentru că omul tinde să se distrugă pe sine însuși, neștiind să profite de forțele naturii, așa cum i-au fost acestea oferite: omul tehnologic este adesea un om imatur, și, în timp ce studiază, ajunge să-și explodeze singur o bombă atomică în mâini.

Tânărului inițiat, care se află pe punctul de a o lua în altă direcție, i se va spune: *"Ce știi tu despre știință? Când vei fi de vârsta noastră vei înțelege că nu toți pot face carieră, doar cei mai merituoși reușesc..."* unde "merituoși" înseamnă "asemenea nouă" (*similia similibus concreantur*).

Astfel, pentru a continua un principiu important, de psihologie simplă, conform căruia, dacă vrem să fim înțeleși de altă persoană, trebuie să vorbim în limba sa, unii oameni de știință care studiază fenomenele paranormale, în tentativa de a demonstra existența Sufletului și lumii științifice, încearcă să-l fotografieze sau să-l cântărească, sau chiar să vorbească cu acesta prin intermediul unor tehnici

de spiritism, făcând înregistrări cu aparatele foarte performante din punct de vedere tehnologic.

Însă nu își dau seama că pică în capcana caracterului științific. În realitate, omul de știință nu-și admite propriile limite, și, dacă a afirmat că Sufletul nu există, nu poate nega ceea ce a afirmat deja.

La fel cum face brațul secular al Bisericii Catolice prin dogma infailibilității papale. Papa nu-i poate asculta pe cei care furnizează informații în legătură cu ceva ce el afirmă că nu există. În plus, cel care utilizează metoda științifică, neștiind că aceasta este limitată, nu înțelege nici măcar unde greșește și adesea se încapățânează să facă experimente care nu vor conduce nicăieri, niciodată. Deci, înainte de a face observații trebuie restructurată metoda științifică, dacă se mai poate numi astfel.

Unul dintre lucrurile pe care omul le înțelege mai ușor este desenul, imaginea, icoana, la care agață apoi semnificația simbolului, care devine arhetip, unde arhetipul este conceptul primordial, care este de sine stătător și care nu are nevoie să mai fie susținut de altceva.

Arhetipul, despre care voi vorbi adesea, nu poate fi exprimat de ființa umană decât în mod indirect și vom vedea imediat și de ce, dar, contrar imaginii, care este susținută de tridimensionalitate, de culoare și de senzația simbolică pe care o furnizează, arhetipul este el însuși producătorul senzațiilor caracteristice menționate mai sus și înainte de acesta există doar ceea ce îl produce: voința.

Arhetipul depinde doar de actul de voință care îl creează, și, din acest motiv, arhetipul nu are dimensiuni, pentru că se află în afara lor. Arhetipul nu este nici Energie, nici Timp și nici Spațiu, pentru că acesta este cel care creează aceste trei componente unice ale universului. Deci, a vorbi despre arhetip devine impropriu și limitativ, pentru că acesta se află dincolo de limitele descriptivului, vizibilului și ponderabilității.

A vorbi despre arhetipuri este ca și cum am vorbi despre Suflet, și, cu toate acestea, contrar a ceea ce se întâmplă cu Sufletul, omul de știință modern înțelege semnificația arhetipului. Îl înțelege chiar dacă nu-l înțelege, pentru că îl simte în interiorul său când face o descoperire științifică, când observă că acel fenomen fizic este poate descriptibil într-un anumit fel, dar chiar și mai înainte, când își dă seama de existența fenomenului fizic: în acea clipă, în afara timpului și a spațiului, percepe că impulsul de a înțelege nu a venit din afară. Omul de știință redescoperă această senzație de fiecare dată când înțelege, și uită de aceasta de fiecare dată când o simte, imediat după ce a simțit-o, pentru că nu este capabil să o clasifice conform canoanelor științei sale. În practică va nega și mai mult ceea ce-l înconjoară. Va nega prezența unei senzații pentru că senzațiile nu se pot măsura, și, dacă nu se pot măsura, atunci nu există: deci, creierul său va șterge în mod automat ideea de senzație.

Ideea că senzația simțită trebuie ignorată, tocmai pentru că aceasta este vagă, determină apariția contradicției în comportamentului uman, în fiecare clipă a existenței sale.

Omul suferă, iubește, plânge, se ceartă, se enervează și simte o miriadă de senzații. Și atunci cum ar putea să le ascundă? Știința răspunde asociind senzația de rolul a ceva care poate fi menționat, deci, definibil, denaturându-i adevărata esență: dacă senzația nu posedă nici Spațiu, nici Timp și nici Energie, atunci noi îi conferim Spațiu, Timp și Energie. Se va spune că omul este subiectul îndrăgostirii datorită unor structuri cerebrale, care în anumite momente, fiind supuse unor anumiți stimuli, secretă anumite endorfine, care, ca răspuns biochimic, vor produce niște senzații ciudate, care sunt cunoscute sub numele de îndrăgostire. A te îndrăgosti, pentru știința oficială, este ca și când ți-ar fi foame! Iubirea devine o nevoie a Corpului, pe când, în realitate, este o nevoie a Sufletului, dar care nu poate fi recunoscută ca atare, pentru că nici Sufletul nu există.

Mi-a venit apoi ideea de a crea, ținând cont de regulile de comunicare descoperite de Erickson, un model comprehensibil, dar extins față de cel actual, capabil să descrie ceva ce se numea Suflet și care mai înainte se numea arhetip.

De aici a pornit ideea de a exprima existența universului nostru, nu doar ca pe o expresie a Spațiului, Timpului și Energiei, ci să se adauge și un alt element: Conștiința.

De ce nimeni nu văzuse în laborator Conștiința?

Foarte simplu! Pentru că axa care corespunde acesteia se află în afara sistemului nostru fizic, Conștiința nefiind de natură fizică, deci neputând fi măsurabilă.

În acest context, prin Conștiință se înțelege o axă de coordonate pe care este poziționat arhetipul: așa cum Timpul este compus din crononi, Conștiința este formată din arhetipuri, cu toate că a afirma că se poate măsura Conștiința este total greșit. Timpul, Spațiul sau Energia se măsoară, dar Conștiința nu.

În realitate, Timpul, Spațiul și Energia sunt mutabile și reprezintă ceea ce am definit cu termenul de "componentă virtuală a realității". "Virtual" nu înseamnă "inexistent" și nici "fantastic", "oniric" sau "imaginar": înseamnă doar "mutabil", "care nu este fix".

Însă partea reală a universului nostru este reprezentată exact de axa Conștiinței.

Conștiința este reală pentru că este imuabilă.

Fiind imuabilă nu trebuie măsurată: nu are sens să măsoari ceea ce nu se schimbă niciodată. Aceasta a fost, este și va fi: atunci ce sens are să măsurăm un lucru imuabil? Timpul are o semnificație pentru lucrurile care își schimbă poziția în Spațiu și/sau Energie și nu este definibil pentru ceea ce rămâne imobil și imuabil (încerc să folosesc limbajul caracteristic omului de știință, în speranța că m-ați

urmărit până aici), prin urmare, formulele fizicii nu ar fi greșite, dar ar fi doar parțiale, pentru că acestea descriu foarte bine doar partea virtuală a universului, dar ar fi incapabile să descrie realitatea Conștiinței.

Omul, din interiorul părții virtuale a universului, până acum considerată, în mod greșit, ca fiind unica parte care există, ar avea o viziune minimă asupra axei Conștiinței, care se află în afara virtualității, și, din acest motiv, nu i-ar înțelege în profunzime adevărata esență.

Dar axa Conștiinței oricum s-ar face simțită prin intermediul senzațiilor. Senzațiile ar fi un fel de subprodus pe care l-ar genera arhetipurile în virtualitatea ființei umane.

La rândul lor, arhetipurile ar fi produse de acte de voință, care ar fi generate de către Conștiință.

Un model pseudo-geometric de acest tip putea ajuta la înțelegerea structurii Sufletului. De ce îl definesc ca fiind "un model pseudo-geometric"? Pentru că, de fapt, geometria este virtuală și încerc să descriu și Conștiința ca pe ceva geometric (o axă), adică ca pe ceva virtual. Neputând să descriu în niciun fel realitatea în virtualitate, pentru că aceasta nu poate fi descrisă, ci doar percepută, se poate spune că încerc să descriu și realitatea ca și când aceasta ar fi virtuală, însă nu am cum să procedez altfel.

Realitatea o simțim în "interiorul" nostru, și nu "în afară", așa cum se întâmplă cu virtualitatea, ar putea spune filozoful care citește această lucrare; expresia "a simți în interior" echivalează cu expresia "se manifestă, se percepe" în lumea fizică, dar cu limitarea de a nu putea fi măsurată.

Fizica deja a utilizat niște artificii pentru a demonstra existența unui electron, având în vedere că acesta nu se vede, din cauza structurării deosebite a universului nostru. În realitate, existența electronului este acceptată în baza unor probe circumstanțiale și indirecte.

Eu voi utiliza aceeași strategie pentru a susține ideea de axă a Conștiinței.

Modelul propus așează universul pe patru axe: trei virtuale, adică modificabile, și una reală, adică imuabilă.

Din comoditate, cele patru axe se vor naște dintr-o origine comună, orientându-le spre cele patru vârfuri ale unui tetraedru regulat și, în această zonă pseudo-geometrică, vor fi descriși omul și universul care îl conține.

SUFLET, SPIRIT, MINTE ȘI CORP

Ființa umană ar putea fi descrisă ca sumă de patru componente - Corp, Spirit, Minte și Suflet - fiecare, la rândul său, putând fi descrisă doar prin trei axe de coordonate.

Corpul ar fi format din Spațiu, Timp și Energie, dar nu ar avea Conștiință - deci, ar fi vorba despre o carapace goală.

Mintea ar fi formată din Spațiu, Timp și Conștiință - deci, ar fi informație coerentă și conștientă de sine.

Spiritul ar fi format din Timp, Energie și Conștiință și ar reprezenta ceva care este peste tot (absența conceptului de spațiu), având rolul de "adeziv" între Minte și Corp.

Sufletul ar fi format din Spațiu, Energie și Conștiință, dar ar fi lipsit de timp - din acest motiv ar fi caracterizat de imortalitate. Dar se poate spune și mai mult: din cele patru componente propuse (Suflet, Spirit, Minte și Corp) este suficient să ai doar două pentru a putea intra în acest univers, deoarece prezența a doar două componente garantează prezența tuturor celor patru axe coordonate. În mod ipotetic, ne putem imagina o ființă care să aibă doar Minte și Corp, doar Spirit și Corp sau doar Corp și Suflet, dar și unul care să aibă trei componente, adică Corp, Minte și Spirit sau Corp, Minte și Suflet; și nimic nu ne împiedică să ne imaginăm un om care are toate cele patru componente. Pentru om, așa cum îl cunoaștem noi, prezența Corpului este obligatorie, dar, bineînțeles, nu se poate exclude faptul că în aceste universuri există Spirite și Minți fără Suflet și fără Corp (de exemplu, ființa pe care am numit-o Lux în lucrările precedente - n.a.).

Dar informațiile de care dispunem ne permit să ne apropiem și mai mult de o descriere concretă a sistemului tetragonal de coordonate. Conform Teoriei Super Spinului, descrisă în altă lucrare (Malanga & Pederzoli: work in progress), dar și conform celor mai noi descoperiri din fizică, axa Energiei s-ar fi născut înaintea celei a Spațiului și a celei a Timpului. Ce ar fi putut crea Energia dacă nu voința de a o crea, care este proprie Conștiinței? Conștiința exista înainte de construirea virtualității, deci, putem așeza în ordinea apariției Conștiința, Energia, Spațiul și Timpul.

Componentele omului, formate doar din trei axe, nu ar prezenta aceleași caracteristici: pe scurt, fie Sufletul, fie Spiritul, fie Mintea, ar avea toate Conștiință, dar nu în cantități egale.

Această caracteristică se poate sintetiza prin următoarea matrice, atribuind fiecărei axe o cotă internă, dar variabilă între zero și trei (0, 1, 2, 3):

	CONȘTIINȚĂ	ENERGIE	SPAȚIU	TIMP
SUFLET	3	2	1	0
SPIRIT	2	3	0	1
MINTE	1	0	3	2
CORP	0	1	2	3

Conform acestei matrice, Sufletul este cel care are cea mai mare cantitate de Conștiință, apoi Spiritul și după aceea Mintea. Corpul nu are deloc Conștiință. Pe de altă parte, Sufletul nu are o parte temporală și este cel mai longeviv, urmat de Spirit, Minte și Corp, care resimte cel mai mult trecerea timpului. Se observă foarte ușor că matricea are cele două diagonale cu valori de 3 și 0. Cu alte cuvinte, examinăm o matrice care descrie un tetraedru, în care laturile trei și zero sunt ortogonale între ele, dar dispuse pe două planuri paralele față de observatorul care privește tetraedrul din exterior.

Aceasta ar fi reprezentarea omului complet, în care fiecare dintre cele patru componente este legată de celelalte trei. Fiecare față a tetraedrului reprezintă una dintre cele patru componente ce caracterizează omul complet.

	SUFLET	SPIRIT	MINTE	CORP
SUFLET		Conștiință/Energie	Conștiință/Spațiu	Energie/ Spațiu
SPIRIT	Conștiință/Energie		Conștiință/Timp	Energie/Timp
MINTE	Conștiință/Spațiu	Conștiință/Timp		Spațiu/Timp
CORP	Energie/ Spațiu	Energie/Timp	Spațiu/Timp	

Din acest tabel se poate deduce că fiecare componentă are în comun cu o alta doar o singură muchie, de-a lungul căreia două valori se convertesc una în cealaltă: de exemplu, Mentea și Sufletul ar trebui să împartă o muchie care merge de la valori înalte de Conștiință la valori înalte de Spațiu.

A nu avea Suflet ar însemna a nu înțelege interconexiunile prezente între Conștiință și Energie, Conștiință și Spațiu, Energie și Spațiu.

Cu alte cuvinte, dacă un om de știință încearcă să înțeleagă relația dintre gravitație și spațio-timp, va descoperi că nu este suficient să ai un Corp și o Minte pentru a înțelege acea relație: ar trebui să ai un Spirit, dar nici asta nu este suficient, deoarece, în timp ce conceptul de Energie în conexiune cu Timpul a fost descoperit și tratat și în mecanica cuantică, conceptul de Energie în conexiune cu Spațiul nu reușește să fie clarificat așa cum trebuie. Dacă nu ar fi așa, teoria unificării forțelor ar fi fost deja definită.

Asta ce înseamnă? Că oamenii de știință nu au Suflet?

Nu, asta înseamnă că doar puțini oameni de știință au Suflet.

Să dăm un exemplu: să admitem că doar 20% din populația mondială are un Suflet, aceasta fiind capabilă să înțeleagă anumite concepte abstracte și să admitem și că ar exista un miliard de persoane (valoare mai mare decât valoarea reală) care se află în condițiile sociale minime pentru a putea deveni fizicieni. Și să mai admitem și că din acestea doar o persoană dintr-o sută de mii devine fizician teoretician. Deci, în total ar exista maximum zece mii de fizicieni teoreticieni, din care doar 2000 au Suflet, aceștia fiind capabili să înțeleagă în profunzime conceptele, dar, aceste 2000 de persoane ce probabilitate ar avea de a fi ascultate sau să facă carieră în universitate doar prin propriile mijloace, când ceilalți 8000, care din punct de vedere statistic sunt mai mulți, nu sunt capabili să înțeleagă?

Răspunsul este clar: există o anumită probabilitate ca cineva să aibă posibilitatea și mijloacele pentru a descoperi teoria unificării, dar, această probabilitate, după cum se poate constata, este foarte scăzută.

În mod normal, postul "corect" nu ar fi ocupat de un om cu toate componentele la locul lor, ci de o ființă dotată, în cel mai bun caz, cu toate "bucățile", dar cu grave probleme de relaționare între ele: un "om" incapabil să-și cunoască toate componentele, pentru că acestea nu sunt perfect integrate între ele.

Diferența dintre un om cu Suflet și unul fără Suflet ar consta doar într-o posibilitate diferită de a fi conștient de sine însuși. Într-adevăr, Sufletul are o contribuție cu valoarea 3 pe axa Conștiinței, pe când Spiritul are doar valoarea 2.

Aceste valori sunt cu totul arbitrare și nu știu dacă scala lineară propusă de mine este cea corectă.

Toate ființele compuse din cel puțin două părți ar dispune oricum de o parte eternă (adică exact de Conștiință), dar cel care are Suflet ar avea o componentă

capabilă să existe până la sfârșitul universului. Sufletul, conform acestor definiții, este imortal, dar nu etern: eternitatea depinde doar de prezența Conștiinței, adică a ceva merge dincolo de realitatea virtuală și mutabilă. Conștiința a fost, este și va fi pentru totdeauna. Cine are o parte de Conștiință dispune și de o parte din eternitate. Cu alte cuvinte, este o parte din Creator.

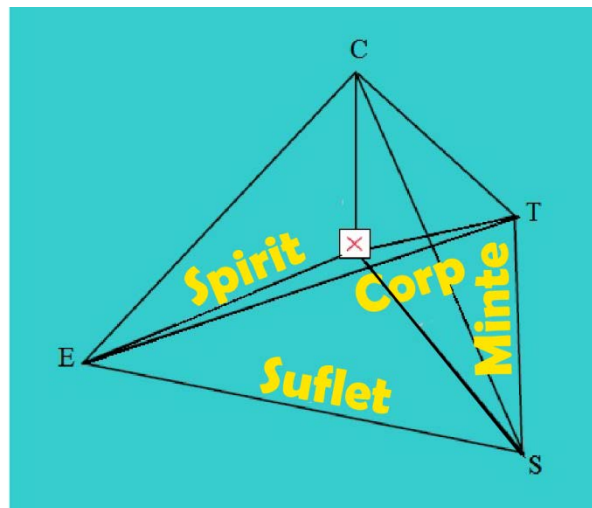
În acest context geometric, se poate observa că cel care are Suflet ar putea să nu fie conștient că îl are. Prin urmare ar fi ca și când nu l-ar avea.

Ar putea fi mai conștient de sine cineva care ar avea un Spirit mai evoluat, dar nu ar avea Suflet, decât unul care ar avea atât Sufletul cât și Spiritul, dar acestea să fie prea puțin evolute.

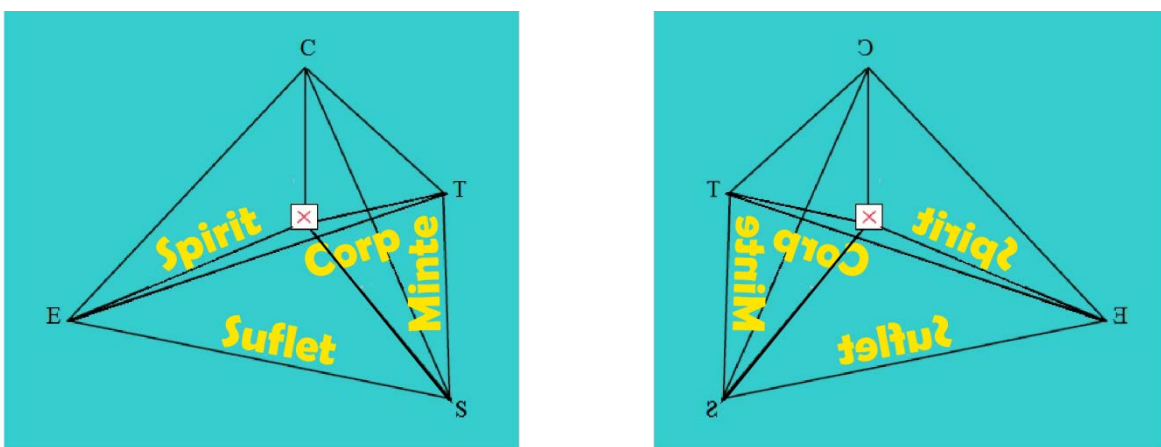
Bineînțeles, prin "evoluție" se înțelege capacitatea noastră de a fi conștienți se noi înșine. În orice caz, cine are Suflet ar avea *in nuce* (expresie din latină, care face referire la ceva care se află în stadiu inițial de dezvoltare - n.t.) capacitatea de a înțelege concepte pe care o persoană fără Suflet nu le-ar putea înțelege niciodată. Cel care are Suflet are și capacitatea de a înțelege, dispune de mijloacele și instrumentele necesare pentru a înțelege, dar nu este musai ca această persoană să înțeleagă sau să-și dorească să înțeleagă. Oricum, cel care nu are Suflet nu va putea niciodată să înțeleagă tot, până la capăt.

OMUL CHIRAL

Sistemul geometric descriptiv al ființei umane, așa cum este el alcătuit, are o caracteristică interesantă, care, cu siguranță, le-a scăpat multora.

Omul construit astfel este activ din punct de vedere optic. Ce înseamnă acest lucru? Conceptul de activitate este strâns legat de modul în care este construit universul. De exemplu, aminoacizii și zaharurile sunt compuși biologici foarte importanți și activi din punct de vedere optic. Totul se bazează pe un concept geometric. La prima vedere ar putea părea ciudat, dar există două forme ale tetraedrului reprezentat mai sus, forme care sunt identice (am putea să comitem o mică greșeală lexicală exprimându-ne astfel), dar care nu se pot suprapune. În realitate există o imagine speculară (în oglindă - n.t.) a tetraedrului prezentat mai sus, care nu se suprapune cu acesta, și, dacă două figuri nu se pot suprapune, este vorba de lucruri diferite din punct de vedere matematic, ca imaginile care sunt așezate una peste alta.

Aceste fenomen, care este foarte cunoscut în chimia organică, se numește "fenomen al activității optice". Într-adevăr, dacă lumina lovește o moleculă cu structură lipsită de planuri de simetrie, ca un tetraedru (dar și cum ar fi o moleculă de clor, brom, fluormetan - n.a.), aceasta este deviată. Fenomenul devine vizibil dacă se utilizează lumină polarizată electric: una dintre cele două molecule specularle rotește planul luminii polarizate la dreapta și pe cealaltă o rotește la stânga, ambele în același unghi.

Dacă există două molecule de clor, brom, fluormetan, este corect să considerăm că există și două tipuri de om, umnul fiind imaginea în oglindă a celuilalt: asta pentru că omul este format din patru componente, nu din trei sau două. Patru componente, care nu coincid și nu se află pe același plan, produc, în mod inevitabil, absența unui plan de simetrie (sau, mai corect, a unui centru de inversiune).

În realitate, omul este activ din punct de vedere optic în toate manifestările sale, pentru că este format din molecule active din punct de vedere optic. Activitatea optică este caracteristică moleculelor, dar și nucleului atomilor, Spațiului și Timpului. Pe scurt, conceptul de **disimetrie** (și nu e asimetrie, care înseamnă

"lipsa oricărui element de simetrie"), adică absența unui plan de simetrie, cuprinde întregul univers.

Deci, s-ar putea afirma că, în partea noastră de univers, neștiind dacă este vorba de partea dreaptă sau de partea stângă a oglinzii, omul este disimetric.

Conceptul de imagine speculară apare de mai multe ori în unele texte sacre, cum ar fi Vechiul Testament sau Sefer Yetzirah, în primul dintre acestea afirmându-se foarte clar că Dumnezeu a făcut omul după chipul și imaginea sa, pe când, în al doilea se afirmă că Dumnezeu, tipograful, a creat omul cu niște ștampile, iar ceea ce este tipărit este imaginea speculară a ștampilei (numită în ebraică *autiut*).

Dar oare ce valoare să dăm, în acest context, unor texte antice, care încep să nu mai aibă nimic sacru în ele și a căror lectură devine interesantă dacă este efectuată într-o cheie ezoterică?

Este evident că acest concept de imagine speculară este simbolic, și, deci, este produs de un arhetip. De ce să-i credem pe cei care, acum o mie de ani, au scris ceva, care în zilele noastre pare a fi plauzibil din punct de vedere științific? De ce cel care a scris cartea a fost mișcat de o cunoaștere interioară: o cunoaștere arhetipică. Cu alte cuvinte, nu știa bine ce anume scria, dar știa că ceea ce scria este corect, dacă era interpretat în mod oportun.

Analiza interpretării arhetipurilor ne spune că oricare ar fi produsul final al comunicării, fie aceasta vizuală, auditivă sau cenestezică, dacă este interpretată corect, dincolo de variațiile formei estetice, va produce aceeași senzație, același arhetip original, adică același mesaj de pornire.

Și de ce o ființă umană de acum o mie de ani ar fi trebuit să scrie, chiar dacă într-o formă foarte *naif* (naivă - n.t.), despre activitatea optică? De unde i-au venit acestuia anumite intuiții? De la singurul lucru care deja știe totul: componenta sa sufletească, sau, mai bine spus, de la Conștiința Sufletului, adică acea parte din Dumnezeu care este în noi.

Într-un om, care nu este în conexiune cu toate părțile sale, comunicarea pe care Sufletul ar putea încerca să o stabilească cu Conștiința generală se bazează pe un singur canal comunicativ: cel al arhetipurilor, care se vor transforma în simboluri, care la rândul lor vor produce culori, din care, apoi, se vor naște imaginile, care, în final, vor crea fonemele.

Deci, un om primitiv, cu conștiință dezvoltată, ar fi practic asemenea unui om de știință din ziua de astăzi, dar cu o singură diferență: omul de știință de astăzi nu citește și nici nu interpretează pulsațiile sale, sentimentele sale, bazându-se doar pe lobul stâng al creierului său. Omul primitiv, cunoscând prea puțin matematica, se bazează pe senzațiile sale, pe acel "a simți în interior", și, are o viziune asupra universului care nu diferă cu nimic de cea a unui astrofizician din zilele noastre.

Într-o lucrare precedentă (*Interpretarea arhetipică a cercurilor din lanuri*) am încercat să demonstrez că Leonardo, în ultima Cină, fără să știe, pictează cu totul altceva: simbolul copacului vieții eterne.

Computerele noastre, când desenează ADN-ul, nu fac altceva decât să redeseneze copacul vieții, exact cum a făcut și Leonardo. El nu știe să deseneze ADN-ul, pe care nu-l cunoaște, dar, în mod arhetipic, Sufletul său, prin intermediul traducătorului, adică prin intermediul Minții, transformă în imagine "senzația sa interioară".

În același fel, zeul egiptean Toth produce desenul caduceului, ca simbol al omului etern.

În același fel, Kundalini indiană reprezintă tot copacul vieții.

Sufletul, prin propria prezență, îl atenționează permanent pe om și, monotematic, de milenii, ar vrea să atragă atenția asupra ADN-ului, făcându-l pe om să înțeleagă adevărata esență, nu doar ca moleculă organică, ci ca ceva în plus: ceva ce conține și realitatea reală, invizibilă pentru omul de știință care utilizează doar lobul stâng, și mult mai vizibilă unui șaman, care utilizează doar lobul drept al creierului.

Dar să abandonăm conceptul de om geometric și de Suflet geometric, pentru a căuta urma Sufletului în psihicul uman.

SUFLETUL CA PSYCHE

Pentru filozofii antici greci Psyche și Soma sunt corespondenții pentru Suflet și Corp. Acestor două aspecte ale ființei umane le sunt atribuite mii și mii de accepțiuni, și, de la Platon la Plotin, de la Jung la Hillman, acestea tind să ajungă la descrierea perfectă a acestor două aspecte, încercând să se înțeleagă interacțiunile care le are mai ales Sufletul cu restul componentelor sinelui.

Un tratat interesant a lui James Hillman, cu numele *Anima* (Ed. Adelphi, 1985, Milano), descrie adevărata semnificație a Sufletului în viziunea lui Jung și propune un concept mai logic și mai larg.

Jung afirmă că:

Sufletul zădărnicește încontinuu bunele intenții ale conștiinței, creând o viață privată în trist contrast cu Persona orbitoare... Dacă pornesc de la premisa că acestea "nu sunt decât fantezii", nu voi reuși niciodată să consider manifestările Sufletului meu ca pe ceva mai mult decât niște slăbiciuni prostesti. Dar dacă pornesc de la principiul că lumea este în afară, dar și în interior... în mod logic, trebuie să accept problemele și inconvenientele care vin din interiorul meu ca pe niște simptome ale unei adaptări defectuoase la condițiile acelei lumi interioare...

Cu alte cuvinte, Sufletul, care este reprezentat ca o chintesență a culorii aerului (Hillman), și al cărui efect final este coexistența realității lui Psyche cu Soma și descoperirea faptului că această fantezie se întâmplă cu adevărat, **nu este mai puțin real față de felul în care oricare dintre noi se simte cu adevărat el însuși.**

Deci, visul, care este produs de Suflet, devine real, este real, pentru că exteriorul și interiorul sunt unul și același lucru.

Dacă meditez un pic asupra ideilor lui Hillman și ale lui Jung, îmi dau seama imediat că cercetarea lor conduce la aceeași viziune asupra Sufletului pe care am obținut-o și eu prin intermediul experimentării hipnotice din ultimii zece ani. De fapt, în cuvintele lor există deja deosebirea dintre realitatea reală și realitatea virtuală, chiar dacă este prezentată într-un mod confuz. Dar Jung își dă seama că fantezia reprezentată de Suflet nu este cu nimic mai puțin reală decât ceea ce există în exteriorul nostru.

Să nu uităm că fizica lui Bohm (J. Krishnamurti, D. Bohm, în *“Dove il tempo finisce”*, Ubaldini Editore, 1986, Roma) a apărut cu mult timp după nașterea ideii de univers holografic și virtual, nefiind încă digerată de știință oficială în ultimii zece ani.

Astfel am creat metoda SIMBAD, care așează Sufletul în centrul unei vizualizări, în care virtualitatea interioară devine identică și se suprapune cu virtualitatea exterioară, interacționând cu aceasta în interior, dar și în exteriorul nostru. În interior creează camera de conferințe și în exterior interacționează cu virtualitatea militarului și a extraterestrului, modificând raporturile cu Sufletul.

Sufletul creează imagini și componenta sa de Conștiință, unica care aparține de realitatea reală și imuabilă, creează și modifică virtualitatea domeniului Spațiu - Timp - Energie.

Sufletul creează un domeniu virtual de Spațiu - Timp - Energie, îi dă formă și viață, suflă deasupra sa și face real tot ceea ce se întâmplă. În acest fel se accesează cu ușurință informațiile furnizate de virtualitatea exterioară nouă, aceste informații amestecându-se și transformându-se în virtualitatea noastră interioară, ca apoi să fie reprojctate în exterior modificate.

Dar să continuăm cu Jung:

Instinctul reflectiv... reflexio înseamnă a te interioriza... faptul că reflexul, care transportă stimulul până la rolul său instinctual, suferă interferența psihizării... reflexio este o îndreptare spre interior, a cărui final constă în... formarea unei serii de conținuturi și stări derivate, care s-ar putea numi gândire

sau decizie. Prin intermediul instinctului meditativ stimulul este complet transformat în conținut psihic, adică devine o experiență.

A te interioriza și a privi în interiorul tău, întorcând spatele lumii și stimulilor săi, pentru a fi atent la imaginile interioare.

Este bine să ne amintim că arhetipul "oglină" este arhetipul imaginii Sufletului. Sufletul se vede pe el însuși în oglindă. Sufletul este ca aerul, invizibil altora, dar se oglindește în el însuși.

Arhetipul aerului este (și am subliniat acest lucru de multe ori) legat de simbolismul Sufletului și a lui Dumnezeu, și pentru a da viață unui lucru neanimat suflă deasupra aceluia lucru. În greaca antică *Anemos* este aerul (anemometrul este instrumentul cu care se măsoară intensitatea vântului). Când cineva moare, ultima respirație simbolizează ieșirea Sufletului din Corp. Sufletul nu se vede, dar există un mod pentru a-l reprezenta din punct de vedere arhetipic: oglinda.

Se spune că diavolul nu are Suflet, și, dacă acesta trece prin fața oglinzii, nu are o imagine care să se reflecte în oglindă, la fel cum se întâmplă, tradițional, și cu vampirul, care este un mort viu.

Cel care nu are Suflet, nu are nicio imagine speculară.

Această afirmație veche explică perfect, la nivel arhetipic, natura omului tetraedric, conform căreia, doar cel care are a patra componentă are și o imagine speculară. Dacă o ființă ar fi formată doar din Spirit, Minte și Corp, ar avea un plan de simetrie, deci, imaginea sa speculară ar fi identică cu imaginea de dincolo de oglindă. Adică, nu ar exista o imagine speculară diferită de propriul sine.

Jung știe acest lucru și acest lucru este știut și de cei care construiesc poveștile și legendele pentru copii, pentru că poveștile sunt o amestecătură de arhetipuri și simboluri pe care le creează Sufletul. Sufletul găsește modul prin care să povestească propria descriere a universului, prin intermediul mitului, a legendei, a poveștii, prin intermediul singurului limbaj care poate fi înțeles de toate ființele vii din acest univers: cel al arhetipurilor. După aceea, Mintea transformă arhetipurile în simboluri, care sunt și ele transformate în imagini sau foneme, dar, pentru toate culturile din univers, cel care are Suflet are și o dublură de-a sa, o imagine speculară (dar care nu are nimic de-a face cu dublura identificată de Steiner în domeniul antropozofic).

Simbolismul basmului continuă cu povestea lui Narcis, care se privește în lac. Lacul are rolul de oglindă. Narcis încearcă să se privească și caută ceva în propria imagine, dar nu reușește să găsească acela ceva; se apropie de apă ca să vadă mai bine, dar nu vede ceea ce caută și se îneacă. Semnificația simbolică a povestirii este evidentă: Narcis nu are Suflet și este în căutarea acestuia. Neavând Suflet, vede doar Soma, adică Corpul, dar nu și pe Psyche. El moare pentru că nu poate să împiedice asta, având în vedere că doar cel ce are Suflet este imortal; moare în apă (un simbol) pentru că nu știe să înoate, adică nu știe să gândească.

Simbolul apei se referă la arhetipul Minții. Este vorba despre o persoană care, neavând Suflet, este lipsită de creativitate.

De multe ori se spune: "Ar face orice pentru a rămâne pe linia de plutire în viață..."

În mod arhetipic, pentru a rămâne pe linia de plutire în viață trebuie să trăiești, și, pentru a trăi trebuie să crezi: a sta fără să faci nimic nu înseamnă a trăi, ci a supraviețui.

Conceptul de Suflet creativ este descris și în lucrările lui Hillman (*Il codice dell'Anima*, Ed. Adelphi), în care, ideea de suflet se suprapune cu cea de *Daimon*, un *Daimon* creativ, pe care fiecare îl are în interiorul său și care produce, sau încearcă să producă, acte care sunt scopul vieții, scop decis de însuși *Daimonul* respectiv, înainte de a se încarna într-o ființă umană. Dacă ne gândim bine, acest concept, greu de digerat, este exprimat de unul dintre cei mai importanți psihanalisti din lume, dar este vorba despre același descrieri ale Sufletului, care mi-au apărut și mie în cercetările pe care le-am efectuat cu ajutorul hipnozei regresive.

Se adaugă experiențele unor psihologi care utilizează oglinda ca obiect aproape tranzițional, stimulând pacientul să vorbească și să se descarce în fața unei oglinzi (*Edera nell'Anima*, di Stefano Salvatici, Ed. Le Pleiadi, 2004).

Inconștientul, într-un astfel de caz, este adus la suprafață complet, dar inconștientul este locul în care domiciliază Sufletul (James Hillman, in "*L'Anima del mondo e il pensiero del cuore*", Ed. Adelphi, Milano, 2002).

Hillman spune:

Conștiința care ia naștere din Suflet derivă din imagini și ar putea fi definită ca fiind imaginară. După Jung, condiția sine qua non a oricărei forme de conștiință este "imaginea psihică". Orice proces psihic este o imagine și ceva imaginat, fără de care n-ar putea exista nicio formă de conștiință... Datorită faptului că imaginile fantastice furnizează fundamentul conștiinței, tot la ele apelăm pentru a înțelege lucrurile în profunzime.

A deveni conștienți ar însemna să devenim conștienți de fantezii și să le recunoaștem oriunde, nu doar într-o lume fantastică, diferită și separată de realitate. Mai presus de toate, ar fi important să le putem recunoaște în jocul lor, în acea oglindă în care inconștientul devine conștient de propriul chip...imaginile fantastice devin acum modalitatea instrumentală a modului de a percepe și a vedea în interiorul lucrurilor...

În metoda SIMBAD, prin intermediul simbolismului fantastic, se reconstruiește realitatea lucrurilor: a recunoaște fanteziile înseamnă a accepta faptul că acestea nu sunt fantezii, ci realitate în toată puterea cuvântului.

Sufletul nu poate fi prins. Nu este musai ca un om să aibă neapărat Suflet.

Sufletul este la fel ca Spiritul: "*Să sperăm că se coboară peste voi și rămâne pentru totdeauna*", spun catolicii, referindu-se la faptul că nu toți au Suflet.

Însă, conceptul de Spirit nu trebuie confundat cu cel de Suflet.

Religiile fac această confuzie între Suflet și Spirit, dar poate că astăzi putem clarifica aceste două concepte.

Pentru catolici Spiritul este cel care este imortal și nu Sufletul, dar aceștia, când vorbesc de Spirit, în realitate, se referă la Suflet. Religia catolică derivă din tradițiile ebraice, care, la rândul lor, au preluat bagajul lor cultural de la egipteni, pe care acum îl revendică ca fiind al lor.

În lumea egipteană era o mare diferență între **Ba** și **Ka**: **Ba** era **Sufletul** imortal, pe când **Ka** era **Spiritul**. După părerea egiptenilor, exista un număr finit de Suflete, nu toți având unul.

Dar Jung ce spune cu privire la acest aspect?

Pierderea permanentă a Sufletului implică... resemnare, oboseală, insensibilitate, iresponsabilitate... (The Collected Works, Princeton University Press, Opere, IX,1, p.74).

Chiar și răpiții studiați de mine descriu, folosind exact cuvintele lui Jung, pierderea temporală a Sufletului lor, în timp ce aceasta este utilizat pentru a reîncărca extraterestrul.

Starea de oboseală care-l lovește pe subiect după răpire este o caracteristică clasică, pe când, o legătură bună cu Sufletul, obținută prin meditația transcendențială sau hipnoză, produce, în aceleași persoane, o creștere a capacităților mentale, constructive, raționale, fizice, subiectul părând a fi aproape nelimitat. Lipsa Sufletului produce depresie, sau, mai bine spus, frica inconștientă de a-l pierde definitiv produce depresie în subiecții examinați de mine, în acord cu ceea ce afirmă Hillman.

Dar trebuie observat și altceva: depersonalizarea. Pentru Hillman, depersonalizarea se naște din faptul că ființei umane lipsite de propriul Suflet îi lipsește motivația de a trăi. Asta înseamnă că adevărata personalitate se află mai întâi în Suflet, înainte de a se afla în oricare alt loc.

Hillman spune:

Mă refer la acele stări de apatie, de monotonie, de ariditate și de resemnare obositoare, în sensul de a nu mai crede în propria valoare și de a nu-i mai păsa de nimic, sentimentul că nimic nu mai contează și că totul, atât în interior, cât și în exterior, ar fi fost golit ...

Jung atribuie toate acestea arhetipului Sufletului și, într-adevăr, el descrie Sufletul ca pe un făuritor (creator - n.t.) în sensul propriu al termenului.

Nu poate fi făcut de om - adaugă Jung - dar este mereu elementul apriori care stă la baza stărilor sale de spirit, a reacțiilor, a impulsurilor și a tot ceea ce este spontan în viața psihică. Este ceva ce are viață proprie și care dă viață: este o

viață care se află în spatele conștiinței și care nu poate fi integrată niciodată cu acesta, dar din care apare conștiința.

A pierde Sufletul înseamnă a pierde contactul cu Dumnezeu.

Acesta este o altă frază pe care Jung o scrie vorbind despre inconștient. Este o frază ca dă de înțeles că Sufletul ar avea o exigență, aceea de a fi așezat undeva în interiorul omului. La fel cum Minte este relaționată de creier, tot așa și Sufletul este relaționat de inima omului. Pentru popoarele primitive, indiferent de numele pe care îl foloseau pentru a identifica Sufletul, acesta domicilia în inima omului, și, a smulge inima dușmanului însemna a-l priva pe acesta de Suflet. Este clar că acest lucru ascunde al nu știu câtealea simbolism: omul a știut mereu că inima este acel organ din Corpul uman (Soma) ale cărei bătăi sunt influențate de emoții.

Emoțiile sunt o prerogativă a Sufletului. Pentru Jung Sufletul este personificarea emoției și trebuie să spun că pentru mine este același lucru. În hipnoză, Sufletul se prezintă ca având niște emoții împinse la extrem, în mod total incontrollabil.

A avea Suflet înseamnă a simți universul, dincolo de simțurile care provin de la lobul stâng al creierului, adică cele raționale. A simți cu lobul drept, cel al Sufletului, este diferit: este vorba despre a simți, nu de a percepe, așa cum ar proceda unul dintre cele cinci simțuri comune ale noastre, a simți în interior și nu a percepe în afară. A percepe în afară este produsul simțurilor noastre, care măsoară ce se întâmplă dincolo de Corpul (Soma) nostru. A simți în interior echivalează cu a asculta mesajul Sufletului lumii (*Anima mundi*), format din toate acele Suflete care constituie unicitatea Sufletului. Cu alte cuvinte, a simți cu lobul drept înseamnă a asculta vocea universului, în totalitatea sa vie.

Prin urmare, componenta sufletească nu este situată cu adevărat în inimă și nici în creier, care este domiciliul Minții, ci în inconștient. Inconștientul este locul unde Sufletul, înțeles ca Super-Eu, acționează și locuiește; inconștientul este domiciliul arhetipurilor și Sufletul este arhetipul lui Dumnezeu, așa cum spune Jung, după părerea căruia Sufletul este acea parte din noi care se apropie cel mai mult de Dumnezeu, chiar dacă nu este Dumnezeu.

Această afirmație mă uimește din nou, pentru că se suprapune perfect cu ideile pe care mi le-am format hipnotizând Sufletul. Sufletul, când vorbește în hipnoză, o face în mod arhetipic și se descrie ca fiind o parte din lumina primordială, ceva ce este foarte greu de imaginat, pentru că este arhetipul de pornire, a douăzeci și doua carte din tarotul egiptean a lui Toth: Nebunul, creația, absența regulilor de dinaintea creației, deci nu poate fi imaginat, decât prin gânduri și forme aproximative. Știm însă că Sufletul omului tetraedric este compus din Conștiință, Spațiu și Energie, ultimele două fiind componente cu totul virtuale:

doar puternica sa componentă de Conștiință este reală și eternă. Doar Conștiința este Dumnezeu.

Dar Sufletul are o personalitate proprie sau personalitatea sa vine din altă parte?

...Nu există argumente definitive împotriva ipotezei că aceste figuri arhetipice au chiar de la începuturi caracterul și personalitatea lor proprie și nu sunt simple personalizări secundare. De fapt, arhetipurile, în măsura în care nu reprezintă raporturi pur funcționale, se manifestă ca daimones, ca agenți personali; în această formă sunt percepute ca experiențe reale, nu sunt "invenții ale imaginației", așa cum ar vrea să ne facă să credem raționalismul (Jung, Opere, V, par. 388, pag 254) ... Decât credem că aceste figuri derivă din condițiile noastre psihice, mai bine am observa cum condițiile noastre psihice derivă din aceste figuri (Jung, Opere, XIII, pag. 273) ...

Atunci ce să mai spunem despre rapoartele hipnozelor efectuate de mine, în care Sufletul, Minte și Spiritul nu joacă o scenetă fantastică, ci rolul lor adevărat, cu caracteristicile lor reale?

Atunci ce determină caracterul și de ce Sufletul, Minte și Spiritul ar avea personalități diferite, așa cum se poate observa și din metoda SIMBAD? Pentru că Sufletul, Minte și Spiritul au trei conștiințe caracterizate de valori diferite (vezi tabelul cu valori prezentat mai sus).

Hillman, Jung și Platon nu dispuneau de experimentarea hipnotică, care a devenit un instrument de dobândire a unor informații doar după munca depusă de Milton Erickson (*Opere, Vol II, II, II, Astrolabio, 1982, Roma*). Astăzi, integrând viziunea neoplatonică a acestor cercetători, putem oferi un tablou mai amplu a situației umane, tablou care nu se mai bazează doar pe Psyche și Soma, ci și pe ideea de om tetraedric, care era deja *in itinere* pe timpul lui Jung.

A merge în căutarea Sufletului implică riscul de a depersonaliza omul în sine?

Mulți psihologi și psihiatri susțin că hipnoza regresivă are niște aspecte negative, niște contraindicații. Una dintre acestea ar fi schizofrenizarea subiectului, care și-ar asuma, tot mai spontan, două personalități: una care aparține așa-zisei lumi reale, și, cealaltă, fantastică, aparținând lumii hipnotice.

E ca și când am spune, cu privire la studiile mele, că, dacă o persoană începe să se convingă că trăiește o viață paralelă, în care extraterestrii o răpesc, se proiectează în această a doua realitate, care va deveni tot mai importantă, astfel încât să nu-i mai permită să se iasă din ea. Asta înseamnă că eu, în acest caz, aș fi creat niște schizofrenici.

Este important să discutăm această problemă, pentru că interpretarea incorectă a unor informații ar putea conduce la o cale greșită.

Trebuie să spun imediat că unul dintre cele mai bune tratamente pentru personalitatea multiplă este chiar hipnoza profundă: diferitele personalități ale subiectului se confruntă între ele și încep să se destrame în fața unei personalități mai puternice, adevărata și unica personalitate a subiectului, acesta rămânând în final unicul său administrator. (L. Chertok, în *“L’ipnosi: teoria, practica e tecnica”*, Edizioni Mediterranee, Roma, 1971; H. Karle, J Boys în *“Guarire con l’ipnosi”*, Edizioni Mediterranee Roma, 1991).

În acest sens este foarte interesant articolul lui Herickson, care se intitulează *“Investigație experimentală cu privire la posibilitatea utilizării hipnozei într-un mod antisocial”* (*“Indagine sperimentale sulla possibilità di uso antisociale dell’ipnosi”*), publicat în *Psychiatry*, august 1939, pag. 391-414, și articolul *“Posibile efecte nocive ale hipnozei experimentale”* (*“Possibili Effetti nocivi dell’ipnosi sperimentale”*) de același autor, (*Journal of Abnormal and Social Psychology*, 1932, 37, 321-327), unde el declară foarte explicit că:

Rezultatele clinice sunt susținute ulterior de cunoscutele dificultăți care se întâmpină în tentativele terapeutice care au intenția de a provoca anumite schimbări de personalitate. Prin urmare, posibilitatea de a obține schimbări puternice cu ajutorul hipnozei experimentale este discutabilă...

Dar nu numai asta. În timpul ședințelor de hipnoză experimentală pe care le-am efectuat, subiectul, care este indus să discute cu propriul Suflet, propriul Spirit și propria Minte, atunci când iese din hipnoză este mult mai întărit în ceea ce privește cunoașterea propriei ființe. El știe mult mai bine cine este, știe că are un Suflet și învață să-i recunoască semnalele. Începe să trăiască mai bine, este conștient de faptul că este mai puternic, vede Universul în mod diferit, îl vede mai mult în termeni de *a fi* decât de *a avea*. Cu alte cuvinte, se apropie de realizarea a ceea ce daimonul lui Hillman vrea să realizeze: propriul Sine. Ceea ce se face în hipnoză este exact ceea ce psihiatrii nu vor, adică schizofrenizarea subiectului pentru o clipă și separarea celor patru părți diferite, dintre care trei - Sufletul, având Mintea și Spiritul - sunt ființe conștiente, fiecare având propria conștiință (Corpul nu are așa ceva). Aceste trei ființe se privesc, se ascultă, așa cum nu s-au mai ascultat niciodată înainte, se acceptă și încep să colaboreze între ele, creând ceva ce se apropie mult de conceptul de om tetraedric. La sfârșitul ședinței hipnotice subiectului i se spune să se reunească în toate părțile sale, iar acest lucru nu se întâmplă foarte rapid, dar are loc într-un mod foarte conștient.

Deci, prin intermediul separației a fost creată o conștiință mai mare în fiecare dintre părți, dar și per ansamblu: în realitate a fost creată unitatea.

Nu există alt mod prin care Sufletul să poată fi cunoscut de Corp și viceversa, decât dacă cele două părți sunt separate, astfel încât fiecare dintre ele să o poată vedea pe cealaltă; acest lucru este imposibil dacă cele două părți sunt unite.

Când acestea sunt separate, devin conștiente de existența și caracteristicile celeilalte, și, odată reunite, știu să se recunoască în interiorul propriului Sine.

Psihiatrul, comite o greșeală macroscopică, încercând să vindece proasta funcționare a creierului, și nu a Minții, creierul fiind doar interfața dintre Conștiință și Soma (Corp). Psihiatrul, asemenea fizicianului, nu recunoaște Sufletul în alții, și, cu atât mai puțin în interiorul său, din simplul motiv că acesta nu este conștient de existența Sufletului.

A nu avea Conștiință echivalează cu a nu fi Suflet și asta se poate întâmpla deoarece ai un nivel scăzut de cunoaștere sau pentru că nu ești Suflet, pentru că Sufletul nu este ceva ce ai, ci este ceva ce ești. (E. Fromm, în “*Avere o Essere?*”, Ed. Saggi, Mondadori , Milano, 1977).

SUFLETUL ȘI IUBIREA

În tratatele de psihanaliză se vorbește despre Suflet și despre Psyche ca și când acestea ar fi singurele componente ale omului. Jung simte o necesitate acută să plaseze cu forța lucrurile care țin de Suflet sau în acesta, sau în Corp, pe când, așa cum am mai spus, componentele sunt patru: pe lângă Psyche și Soma mai sunt și Spiritul și Mentea. De fapt, este suficient să citești lucrările care îl plasează pe Eros în Suflet pentru a descoperi ceva discordant. Hillman își dă seama că ceva nu se potrivește și atunci când susține că, de exemplu, iubirea nu este o manifestare a Sufletului.

Este bine să clarificăm această problemă, eliminând interpretările lingvistice și semantice eronate. Din punctul meu de vedere, Sufletul nu poate iubi!

Iubirea Agape

Înainte de a vedea de ce Sufletul nu poate iubi ar trebui să definim iubirea. Iubirea Sufletului este încarnată de Agape și nu de Eros. Conform mitologiei grecești este vorba de iubirea pe care Dumnezeu o are pentru propriile creaturi, deci, aceasta este o iubire care nu cere nimic în schimb, ci este oferită doar prin actul de iubire, fără nevoia de a obține ceva în schimbul ei: iubire pură, am putea spune noi, nefinalizată în nimic, manifestată doar cu scopul de a o manifesta.

Trebuie să ne întrebăm de unde ia naștere ideea a ceva ce se exprimă și ne îndreaptă spre alții, chiar dacă noi nu dorim să interacționăm cu ei. De ce Sufletul ar trebui să iubească altceva, stabilind o interacțiune monodirecțională, fără a fi interesat în bidirecționalitatea relației în sine?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie dezvoltat conceptul de Suflet și trebuie să menționăm o altă caracteristică de-a sa: unicitatea. Nu există mai multe Suflete, ci doar un singur Suflet, cu multe ramificații, mai mult sau mai puțin conștiente de sine. Din acest motiv, dacă Sufletul ar face schimb de iubire, ar face-o cu sine însuși.

Justificarea arhetipică a lui Agape, iubirea divină, se datorează faptului că Dumnezeu și noi suntem același lucru și Agape reprezintă doar o accepțiune a iubirii, descriind satisfacția fiecăruia de a se recunoaște în Suflet.

De exemplu, asta se întâmplă și în hipnozele profunde, când Sufletul se deosebește de restul și admite că nu are nume. Nu are niciun sens să dăm un nume la ceva dacă acest lucru este unic. Sensul unui nume există atunci când trebuie să se facă o deosebire între cel puțin două lucruri, dar Sufletul este unic, divizat în foarte multe părți, dar care în definitiv este un singur lucru, și, deci, nu are nume.

Sufletul, dacă recunoaște în altul o altă parte de-a sa, se bucură și se emoționează, pentru că își amintește de propria solitudine și manifestă milă pentru sine însuși.

Văzut din exterior acest lucru ia forma unei iubiri univoce și monodirecționale, dar Sufletul se iubește pe sine însuși, pentru că iubire înseamnă recunoașterea propriului sine.

Deci, în realitate, când Sufletele a două persoane se iubesc, se recunosc unul pe altul, dar doar la nivel inconștient profund, și de aici iau naștere o serie de emoții, care sunt niște subproduse ale arhetipurilor, create de Conștiința Sufletului.

Sufletul interpretează arhetipul de iubire universală, pentru că el însuși este universal: Agape există pentru că Sufletul este unul singur.

După părerea mea, unicitatea Sufletului este cauza tuturor efectelor "paranormale" de metacomunicare mentală dintre răpiți. Odată trezit, Sufletul este capabil să se recunoască în altul, care are și el Suflet. După primele hipnoze profunde au început să se evidențieze fenomene de transfer de informații prin telepatie între răpiții pe care îi examinam, care puteau să interacționeze între ei imediat și la distanțe foarte mari. Chiar dacă nu am avut timp să aprofundez studiul acestui aspect al problemei, trebuie totuși să spun în această lucrare că astfel de fenomene sunt absolut reale.

Cred că acest lucru se întâmplă pentru că diferitele subunități ale Sufletului, care locuiesc în răpiți, dispun de un canal comunicativ, acestea fiind toate în contact unele cu altele, chiar dacă într-un mod mai mult sau mai puțin conștient.

Însă, vom vedea imediat că Jung și Hillman se afundă în confuzie când încearcă să înfrunte problema unicității Sufletului și se pierd în identificarea a două părți sufletești, una masculină și alta feminină, despre care vom vorbi imediat.

Iubirea Eros

Atunci Eros unde poate fi plasat?

Lui Jung îi rămâne la dispoziție doar soma și el îl plasează pe Eros acolo: dacă atracția dintre două Suflete este Agape, atunci atracția dintre două corpuri este Eros.

Dacă luăm în considerație modelul tetraedric al omului, reiese că Corpul nu are Conștiință, este o carapace goală, ceva de sine stătător, dar lipsit de conștiință. Caracteristica de a fi privat de Conștiință implică faptul că Corpul nu se recunoaște pe sine însuși, nu-i recunoaște pe alții, dar nu recunoaște nici actele pe care le face, pentru că, fiind inconștient, nu învață nimic din execuția actului în sine. Acesta ar putea repeta la infinit aceleași acte, neștiind de ce le efectuează, dar neputându-se opune ritualității gestului, pentru că este privat de voință.

Actul de voință are domiciliul în axa Conștiinței și de acolo Creatorul a decis să creeze virtualitatea universului, în același fel în care noi am dedice să bem un pahar de apă. Cine nu are Conștiință nu poate să vrea sau să înțeleagă, deci, nu poate nici să-și dorească ceva: dorința se exprimă printr-un act conștient de voință. Cel care nu este conștient nu are și nu este voință.

Eros este dorință și nu poate fi plasat în Corp. Eros este plasat în Spirit.

Caracteristica ce-l deosebește pe Eros de Agape este spațialitatea sa: Agape este iubire dincolo de barierele Timpului și Sufletul nu are Timp, pe când Eros nu are bariere de Spațiu, dar este afectat de Timp. Eros nu este pentru totdeauna, dar poate fi considerat ca fiind prezent peste tot. Așa cum Agape utilizează sentimentul Sufletului, la fel și Eros se folosește de simțurile Corpului și acționează asupra Corpului. După părerea mea, acest aspect i-a condus pe un drum greșit pe observatorii lui Eros, care au văzut o manifestare în Corp, în mod eronat, și nu-și puteau imagina că această manifestare își are domiciliul în cu totul altă parte.

Eros se manifestă în Corp, dar, nefiind în Corp, se manifestă și în Spirit.

Adesea, stimularea erotică nu ia naștere doar dintr-un anumit aspect fizic al Corpului, ci și din simpla gesticulație, demonstrând astfel cum Corpul este doar un loc unde Eros tinde să se manifeste. Gesticulația este fiica simbolismului arhetipic, fiind produsă de Conștiința Spiritului. Un raport slab cu propriul Corp nu ar fi "erotic", ci "grafic", imaginea posturii fiind cea care-i alimentează conținutul.

Animus-Anima

Se poate crea o mare confuzie dacă luăm în considerație definițiile lui Jung și cele ale lui Neumann (E. Neumann, *La Grande Madre, Fenomenologia delle*

configurazioni femminili dell'inconscio, Astrolabio, Roma, 1981), aceștia atribuindu-i Sufletului atât trăsături feminine, cât și masculine.

Pentru o precizie și mai mare, se vorbește despre prezența în interiorului Sufletului a două părți: una feminină și una masculină. Se spune că bărbatul ar avea *anima* și femeia *animus*, pentru a se compensa reciproc. Se mai afirmă că *anima* ar fi doar una, dar *animus* ar fi o multitudine: *incubusul femeii constă într-o armată întreagă de demoni masculini; succubusul bărbatului este o femeie vampir* (Jung, *Opere*, VII, pag 221)...

În legătură cu această temă, Hillman, în acord cu Binswanger, crede că poate descrie aceste proprietăți diferite, de *animus* și de *anima*, comparându-le cu sexualitatea masculină și cea feminină, pentru că, el spune: "...ovulul este unul singur, pe când spermatozoizii sunt mai mulți". (H. Binswanger, în "*Positive aspect of the animus*", Spring, 1963, 82-101).

Femeia este mult mai monogamă decât bărbatul în raporturile relaționale, dar aceste comportamente ar fi compensate în inconștient, de poziții contrasexuale. Cu alte cuvinte, Jung declară că în fiecare bărbat și în fiecare femeie există o parte a celuilalt sex: cele două părți au fost identificate cu numele de *anima* și *animus*, dar aceste două entități nu au nimic de-a face cu Sufletul.

Și în acest caz Jung este constrâns să poziționeze *animus* și *anima* în inconștientul uman (acolo unde domiciliază Sufletul), dar, dacă citim printre rânduri, descoperim că *animus* și *anima* au caracteristicile unui Psyche masculin și a unui Psyche feminin, pe când, până acum, am spus că Psyche, adică Sufletul, este unul singur și este total asexuat.

Animus și *anima*, după părerea mea, trebuie poziționate în Mintea persoanei, unde resimt efectele lui Eros pe de o parte, și pe cele ale lui Agape de pe alta, adică pe cele ale Spiritului și pe cele ale Sufletului.

Animus și *anima* determină Corpul să se prezinte în mod masculin sau feminin, dincolo de natura obiectivă externă a Corpului în sine. Un Corp poate fi masculin, dar se poate ca acesta să nu se simtă astfel. A te simți mascul este ceva ce nu poate depinde de un Corp care nu are voință și care nu este conștient de el însuși: Mintea este să se cea care decide cum trebuie comporte Corpul.

Mintea poate decide ca un Corp masculin uneori să se comporte ca și când ar fi femeie și viceversa, deoarece conținuturile de *animus* și *anima* au stabilit acest lucru: natura decide sexul, dar sexualitatea ține de Minte. Prin termenul de sexualitate am în vedere acea serie de comportamente și de moduri de gândire proprii moștenirii masculine și feminine: ar fi vorba de două viziuni posibile asupra universului, pe care Mintea le-ar avea la dispoziție și pe care ar încerca să le aplice pentru a gestiona și a înțelege universul în care este scufundată.

Din acest punct de vedere, cineva poate avea sex chiar și fără să aibă un Corp, dispunând doar de Suflet, Spirit și Minte sau dispunând doar de Spirit și

Minte. Și această observație ar fi în acord cu unele porțiuni de hipnoză regresivă, în care se raportează că așa-numitul Lux, sau Ființa de lumină (care are doar Minte și Spirit), are dificultăți în a se reproduce, dar cu toate acestea ar putea să facă acest lucru. Deci, sexul nu se diferențiază în Corp, ci în Minte.

În această privință Jung este de părere că ființa perfectă este androgină, adică ființa pe care noi o considerăm, în mod eronat, asexuată, dar care în realitate este bisexuată, pentru că în interiorul său cele două puncte de vedere ale Minții conviețuiesc și se integrează perfect.

Astfel, în simbolismul alchimic al lui Kundalini, șarpele masculin și șarpele feminin se încolăcesc pe un singur baston, acesta fiind reprezentarea copacului vieții eterne.

Androginul este simbolul perfecțiunii pentru alchimist, acesta dorind să transforme plumbul în aur, adică omul mortal în om imortal.

A uni toate părțile sinelui pare a fi rețeta pentru a crea imortalitatea, și, într-adevăr, dacă Sufletul ar sta foarte bine lipit de Corp, de Minte și de Spirit, acesta, prin lipsa sa de Timp, ar face omul imortal, deci, și androgin. (C. Malanga în “*Semnificația arhetipică a cercurilor din lanurile de grâu*”).

Dar cine îi produce pe *animus* și *anima*? De unde provin? De cine sunt creați?

Ei bine, aceștia locuiesc în Mintea omului, dar Mintea este un traducător al limbajului arhetipic în foneme, este un bibliotecar al informației, este un conservator activ al acesteia, care dispune de voință proprie.

Pe de altă parte, Sufletul și Spiritul vorbesc între ei și cu Corpul prin intermediul Minții, care este un mediator, astfel că *anima* oglindește conceptul feminin de unicitate, pe când *animus* oglindește conceptul masculin de totalitate; trebuie să clarificăm neapărat aceste concepte, pentru că altfel se creează o mare confuzie.

Asta înseamnă că Sufletul este unul sau mai multe și Spiritul este singur sau acompaniat.

După părerea mea, *animus* și *anima* nu sunt altceva decât proiecțiile (sau mai bine spus manifestările) Sufletului și ale Spiritului în Mintea ființei umane. Mintea pune în legătură Sufletul și Spiritul, iar acestea vorbesc cu Mintea, care extrage o imagine, fie a Sufletului, sub formă de *anima*, fie a Spiritului, sub formă de *animus*, imagine pe care o comunică apoi Corpului.

Iată cum se explică, în opinia mea, dihotomia *animus-anima*: Sufletul vorbește Minții și îi apare acesteia ca *anima*, pe când Spiritul vorbește și el cu Mintea și îi apare acesteia ca *animus*. Sufletul este feminin și își vede propria existență în unicitate, iar Spiritul își vede propria existență în totalitatea prezențelor. Așadar, așa cum am mai spus, *animus* și *anima* nu ar fi altceva decât proiecțiile Spiritului și ale Sufletului în Minte.

Într-adevăr, deviza Sufletului este "Unu în mai mulți"; cea a Spiritului este "Mai mulți în Unu".

Dintr-un punct de vedere geometric, Sufletul nu are Timp și Spiritul nu are Spațiu: Spiritul este "*peste tot*" și Sufletul este "*dintotdeauna și pentru totdeauna*".

Nu ar trebui să se utilizeze termenii de *anima* și *animus*, care nu sunt tocmai corecți, ci pe cei de *animus* și *spiritus*, care să indice proiecțiile Sufletului și ale Spiritului în Minte, în care partea masculină ar fi Spiritul și cea feminină Sufletul.

Toți cei care au utilizat până acum metoda SIMBAD și-au imaginat Spiritul ca bărbat și Sufletul ca femeie.

Modul în care relaționăm

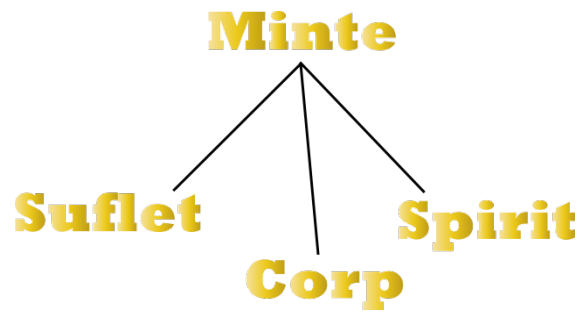
Când două ființe umane relaționează, nu fac acest lucru doar la nivel corporal, ci și la nivelele mental, spiritual și sufletesc. O relație perfectă între două ființe umane ar trebui să se manifeste în toate cele patru domenii de defnire a omului tetraedric, dar, așa cum am subliniat și mai devreme, practic, acest om nu există.

Omul din ziua de astăzi a pierdut o mulțime dintre conexiunile care ar trebui să existe între diferitele sale componente interioare și pare a fi încă compus din patru componente, activ din punct de vedere optic (chiral), având încă aparența unui om tetraedric, pe care îl găsim descris, în mod arhetipic și simbolic, chiar și în KaBaLa sau în MerKaBa. Dar, în timp ce în omul tetraedric fiecare vârf ar fi unit cu celelalte trei, în omul actual doar vârful Minții ar fi unit cu Corpul, Spiritul și Sufletul. Legăturile directe dintre Spirit, Suflet și Corp nu ar mai exista, iar acestea, pentru a-și vorbi, nu ar avea altă soluție decât să apeleze la un interpret, care ar fi reprezentat de Minte.

În Minte arhetipurile se transformă în simboluri, și, apoi, la final, în mișcări ale Corpului.

	Suflet	Spirit	Minte	Corp
Suflet			Conștiință/Spațiu	
Spirit			Conștiință/Timp	
Minte	Conștiință/Spațiu	Conștiință/Timp		Spațiu/Timp
Corp			Spațiu/Timp	

Omului actual i-ar lipsi multe dintre legăturile necesare pentru a se înțelege mai bine pe el însuși, și, exact această lipsă de conștiință ar fi cea care i-ar permite extraterestrului să paraziteze răpitul.

Deci, relațiile în interiorul fiecărei ființe umane dotate cu aceste patru componente nu ar fi ușoare, dimpotrivă, așa cum stau lucrurile, ar fi imposibile, și, în plus, nu ar putea fi atât de simplu să relaționeze cu ceilalți. Să admitem că două ființe umane ar putea stabili o relație adevărată între ei: cele patru componente ale unuia ar recunoaște componentele corespondente ale celuilalt. În relațiile pe care noi le considerăm ca fiind "normale", adică incomplete, neadevărate, pot relaționa doar Corpul și Minte, sau doar Minte și Spiritul, sau doar Minte și Sufletul. Se naște o relație cu precădere corporală, spirituală sau sufletească. Dar, dacă toate relațiile ar fi active în același timp, atunci s-ar putea obține o bună fuziune de intenții. În termenii Teoriei Super Spinului (Malanga, Pederzoli: work in progress) Spațiul, Timpul, Energia și Conștiința unui partener s-ar roti toate cu aceeași viteză unghiulară a partenerului: asta ar produce o fuziune totală a rotațiilor, până când nu ar mai exista o pereche formată din două persoane, ci ar exista o unitate totală.

Variația de cunoaștere care poate apărea la una dintre cele două persoane, ar putea-o conduce pe aceasta, pe parcursul vieții sale, să nu mai relaționeze cu cealaltă persoană ca înainte, pentru că doar unul dintre parteneri ar fi evoluat, modificând rotația vreunei componente (Timp, Spațiu, Energie, Conștiință), ieșind din rezonanța care îl unea cu partenerul său. Asta se întâmplă adesea când un răpit înfruntă drumul hipnozei regresive, la început fiind total inconștient de Sinele său, dar după ședințele de hipnoză devenind cu totul alt om.

Partenerul său nu mai recunoaște în răpit persoana de dinainte de hipnoză, la fel cum se întâmplă și cu răpitul, care, devenind conștient de sine însuși mult mai rapid decât celălalt, nu mai recunoaște în partenerul său persoana cu care instaurase o relație: în cupluri apare tendința de separare. Această despărțire de celălalt este necesară și este și o regăsire a sinelui: se descoperă că partenerul iubea cealaltă persoană, adică pe cea care nu era conștientă cine este în realitate, nu pe cea nouă, eliberată de abuzurile extraterestre; iubea o ființă care era de cele mai multe ori supusă, nu pe cea care a înțeles cine este în realitate.

Acceptarea dificilă a schimbării produce o creștere atât în răpit, cât și în partener, iar creșterea se manifestă prin durerea abandonului și prin conștientizarea

că sunt mai buni decât înainte. În concluzie, partenerul trebuie să se adapteze, dacă acceptă adevăratul caracter al răpitului/răpitei, redescoperindu-l/ redescoperind-o într-o relație nouă, mai puternică, mai reală și mai durabilă decât cea precedentă.

CONCLUZII

Am simțit nevoia să scriu această lucrare de psihosomatică pentru că în ultimele luni tot mai multe persoane mi-au pus întrebări despre Suflet. Am observat că lucrul cel mai dificil de digerat cu privire la extraterestri și la interferențele lor (*abduction*) nu consta în faptul că extraterestrii exploatau ființele umane (acest aspect al problemei fusese acceptat de toți cititorii). Lucrul pe care nu-l suportau era faptul că nu toate ființele umane au Suflet, bineînțeles, pentru că acest lucru punea sub semnul întrebării egalitatea dintre oameni: cel care se credea mai inteligent și superior celorlalți putea oare să-și imagineze că nu ar avea Suflet?

De aici a rezultat o ruptură între răpiți (care cu siguranță aveau cu toții Suflet) și ceilalți. Dar cine sunt ceilalți? Este important să ai Suflet?

Ființele umane care se bazează pe a avea consideră ca fiind o virtute să ai ceva în plus; aceștia nu înțeleg că nu există "**a avea**" Suflet, ci doar "**a fi**" Suflet, și nu poți fi Suflet dacă ești altceva.

Mulți, la nivel inconștient, au refuzat ideea de a fi fără Suflet, pentru că a fi convinși că nu sunt Suflet ar însemna nu doar că aceștia ar fi diferiți, dar și că s-ar afla în partea greșită a baricadei.

Înainte, răpitul era identificat ca fiind un nefericit diferit și toți erau gata să-i arate compasiune și solidaritate pentru situația în care se afla, care de altfel era foarte greu de suportat.

Astăzi lucrurile s-au schimbat și răpitul este considerat un norocos, pentru că are Suflet, născându-se astfel un curent de gândire care invidia răpitul.

Disonanța cognitivă a produs imediat în unele persoane dorința de a-i vedea pe răpiți ca inexistenți, pentru că, doar dacă aceștia nu ar exista, ar mai exista speranța ca acest castel de cărți, construit de autorul acestei lucrări, să se dărâme, speranța de a avea Suflet rămânând în picioare. Astfel, mulți au început să fie de părere că tot ce spuneam eu era fructul unei nebunii și s-a încercat banalizarea situației răpiților, aceștia fiind considerați niște simpli schizofrenici.

Impresia mea este aceea că disonanța cognitivă a celui care știe, la nivel inconștient, că nu are Suflet, îl determină pe acesta să se revolte față de această situație și să o conteste. Nu este important dacă ești sau nu Suflet, dar acest lucru îl poate înțelege doar cel care este Suflet. Celorlalți le lipsesc instrumentele prin care să poată înțelege, le lipsește o puternică componentă din conștiință, care, în marea

majoritate a cazurilor, face, sau cel puțin se pare că face diferența. În realitate toți sunt eterni, pentru că toți au Conștiință.

Cine are Suflet are mai multă Conștiință și este imortal. Asta e totul.

Diferența dintre imortalitate și eternitate este importantă și această problemă trebuie clarificată. Conștiința este partea din Dumnezeu pe care o avem în interiorul nostru și reprezintă realitatea reală și imuabilă din eternitatea sa. Sufletul este imortal, dar când universul se va sfârși, se va sfârși și acesta: doar Conștiința sa, cum ar fi cea a Spiritului și a Minții, se va salva și va continua să EXISTE. Și o componentă a extraterestrilor este eternă, dar în prezent aceștia, neavând Suflet, sunt ca acele ființe umane care vor să aibă și nu știu că important este să fii sau să devii. Cu alte cuvinte, sunt total inconștienți. Prin părțile acestea ar fi considerați ca fiind pur și simplu proști. Așa cum am mai afirmat, proști sunt cei care fac rău altora fără să obțină din asta și ceva pentru ei.

Chiar și foarte mulți ufologi italieni par să se încadreze într-o astfel de categorie; trebuia să spun și asta!

... singurul lucru corect pe care poate să-l facă subiectul este acela de a trata Sufletul ca pe o persoană autonomă și să-i pună aceștia întrebări personale. Și vreau să spun că aceasta este o tehnică în toată puterea cuvântului... Arta constă doar în a-l lăsa să vorbească pe interlocutorul nostru invizibil... trebuie să cultivăm arta de a conversa cu noi înșine în situația creată de o stare afectivă... (Jung, Opere, VII, pag. 199-200; Hillman, în "Anima", Ed. Adelphi, 1989, Milano, pag. 198)

Oare Jung inventase deja metoda SIMBAD?

Site-uri Corrado Malanga:

<http://corradoMalanga.com/> (site oficial)

<https://www.facebook.com/groups/341448835984877/> (grup Facebook în limba română)

<https://www.facebook.com/pages/Corrado-Malanga-in-limba-romana/13646148655744?ref=bookmarks>

<http://piatracubica.blogspot.ro/>

<http://humano-x.blogspot.ro/>

Traducere în limba română de A.B.